

Medtem ko so evakuirani občani že zasedli svoja mesta v avtobusu, ki naj jih odpelje na varno, je komandir štaba za narodno obrambo, Dušan mr. Valenčič, sprejel raport in ocenil prizadevanja vseh udeležencev.

Potres nato še vojna

V nedeljo, 15. junija, smo bili priče dogodku, ki lahko služi za vzgled.

Krajevni skupnosti Stara Ljubljana in Mlinše-Kolodvor iz Zasavja sta preskusili, kako bodo sodelovali v slučaju morebitne vojne ali kakšne druge nevarnosti.

Ze na samem začetku zapišimo, da je ocena odlično za uspeh in potek vaje premalo. Ze v noči s 14. na 15. junij je krajevni skupnosti Stara Ljubljana zagrozila nevarnost potresa. Petnajstega junija navsezgodaj pa je do potresa tudi prišlo. Krajanji pa so bili že

pripravljeno in po kratkem, a jedrnatem dogovoru štaba za narodno obrambo, se je začelo z evakuacijo ponesrečenih. V dobri uri so bili vsi evakuiranci pripeljani z avtobusom v Kandršče (KS Mlinše-Kolodvor), kjer jih je čakal topel sprejem in tolažilna beseda krajanov te krajevne skupnosti. Vse evakuirance je toplo pozdravil in jim zaželel dobrodošlico predsednik KS Mlinše-Kolodvor, Andrej Zupančič.

Po okrepcilu in besedah dobrodošlice so krajanji Mlin in Kolodvora prevzeli evakuiran-

ce in jih odpeljali na svoje domove, ki bodo v pravi meri zamenjali domačo streho.

Po končani vaji in skupnem kosilu so krajanji dveh krajevnih skupnosti odšli v dvorano združnega doma v Mlinšah in si ogledali kratak, a pester kulturno-umetniški spored. Vsi prisotni v dvorani so ga ocenili za »enkratnega«. Omenimo le, da je nastopila tudi gledališka igralka Alenka Svetel, člani kulturnega društva Mlinše in pa učenci osnovne šole Mlinše.

TONI PERIČ

Poškodovancev ni manjkalo. Dekleta, ki so skrbela za hitro in strokovno pomoč in ki so članice rdečega križa pa so prenekatemu izmed njih pravočasno priskočila na pomoč.

Tudi življenje slepih je lahko pestro

Malce odmaknjena od najhujšega mestnega hrupa in cestnega vrveža na začetku Jamove ulice je tudi hiša, ki se na videz prav nič ne razlikuje od drugih hiš v vrsti. Le bolj pozoren obiskovalec bo pri vходу opazil majhno belo tablo. Čisto običajno, prazno kovinsko tablico. Pa vendar ta tablica ni prazna, tistim, ki je namenjena, odkrije ob dotiku z njihovimi dlani, da so prišli prav, v svoj dom. Kajti ta hiša, zdaj res še ne povsem preurejena, je vendar njihova, last slepih in slabovidnih iz Ljubljane. Zanjso so varčevali, pripravljali tombole in srečolove, nameščali glasbene avtomate in tehtnice in zdaj imajo že nekaj časa tu svoje pisarne, tu se zbirajo člani na redne sestanke, na pevske vaje, na tečaje opismenjevanja, na družabna srečanja.

Organizacija slepih in slabovidnih »pokriva« vseh pet ljubljanskih občin in še okoliških. Tudi ta organizacija se je v skladu z ustavnimi spremembami organizirala tako, da je tudi pri njih uveljavljen delegatski sistem. Teren je razdeljen na sektorje, ki vključujejo po okoli 50 članov, vsak sektor pa voli po tri delegate. V minulih dneh so bili tako na terenu tako kot v »parcialni« občini zbori.

Kakšni so problemi, s katerimi se slepi in slabovidni srečujejo v življenju, v svojem okolju, kako preživljajo skupne počitnice na morju, kaj doživljajo na izletih v gorah, kako si naslikajo podobe ljudi, novih krajev?

Kakšen je socialni položaj teh ljudi?

Sedim v skromni a okusno in prijetno opremljeni pisarni in kramljam s tajnico, tovarišico Kenkovo. Listam po zajetnem poročilu o delu zveze v zadnjih štirih letih. Leta 1970 je imela ta zveza 429, zdaj pa ima 454 članov.

»Za člana skrbimo takoj, ko ga odkrijemo, včasih je to od njegovega rojstva naprej. Kaj ta skrb pomeni? V prvi vrsti je to socialna adaptacija, ki mora na vidu prizadetemu človeku ku popolnoma pregnati manjvrednostne komplekse, kajti naša družba omogoča vsakemu takemu človeku sodelovanje pri graditvi sebe in vse naše družbe.«

Vsak tak, na vidu prizadet, človek mora biti tudi zaposlen, primerno njegovim sposobnostim. Seveda sama zaposlitev še ni dovolj. Članom skušamo pomagati, pripoveduje, tudi z dodatnim izobraževanjem: s poljudno znanstvenimi predavanji, z vključevanjem v kulturno prosvetno društvo »Karel Jeraj«, organiziramo pa še vrsto seminarjev za tuje jezike, predvsem pa za opismenjevanje po Braillovem točkopisu. Razen tega pa slepi sodelujejo skorajda v vseh športih in ne samo da sodelujejo, tudi zelo uspešni so, saj so vitrine v pisarni nabito polne pokalov, priznanj, diplom, za dosežke v različnih športnih dejavnostih.

Skrb za slepe in slabovidne, predvsem za prve, je nenehna in vestranska. Veliko je že doseženega, marsikaj pa še ne, pripoveduje inž. Vendelin Dvořak, predsednik ljubljanskega odbora in eden izmed njih. Pri nas še ni urejen status slepega. Če je na primer žena, ki je »samostojna gospodinja, slepa ne dobiva ničesar, kvečjemu podporo dokler je poročena. Ko pa na primer mož umre, pa takoj dobi pokojnino in še dodatek za tujo pomoč. Denimo, da to ni prav.

Sicer pa ljudje pri Zvezi slepih zdaj intenzivno pripravljajo letovanja za svoje člane. To so deset ali dvajset-dnevna letovanja, ki so jih brezplačno deležni socialno šibkejši člani. Zveza ima namreč svoje domove na Okroglem, v Izoli, Piranu in na Šolti. Lani je tako letovalo 131 članov z 79 spremljevalci, 33 družinskimi člani.

Prvotno zamišljeni krajši pomenek se je tako zavlekel v dolgo prijetno kramljanje. »Kaj mislite, kako bi opisali od rojstva slepemu človeku rdečo barvo?«, pripoveduje inž. Dvořak. Saj res. Kako?

In koliko barv, koliko oblik, stvari je okoli nas, ki jih slepi ne more videti. Pa vendar, nam na nerazumljivi in nedoljemljiv način ti ljudje to »vidijo«, to občutijo. In njihovo življenje je zato na nek način vendar bogato, bolj polno od našega, ker preprosto ne znamo občutiti vseh teh odtenkov, oblik na tisoče drobnih, nam samo po sebi razumljivih reči.

B. D.

Potres je prinesel požar, vendarle ne med neprilavljene gasilce. Gasilska enota v Stari Ljubljani mu je bila zlahka kos in večje škode ni bilo.

Brez denarja ne gre

Skupnost socialnega skrbstva občine Center se je znašla v hudi finančni zagati. Po stopnji 0,58 se v občini Center zbere predvidoma 8.450.000 dinarjev. Dovoljen porast sredstev je na realizacijo iz leta 1974 123,3 odstotka. Lanskoletna realizacija v Centru znaša 14.186.000 dinarjev, povečano za 123,3 odst. je to 17.491.000 dinarjev. Torej po prispevni stopnji 0,58 zmanjka v Centru 9.041.000 dinarjev.

V petih ljubljanskih občinah se bo po stopnji (0,58) zbralo predvidoma 51.910.000 dinarjev. Potrošnja za socialno skrbstvo z dovoljenim porastom do indeksa 123,3 odstotka pa znaša 56.145.000 dinarjev. Razlika 4.235.000 dinarjev je zagotovila v svojem proračunu skupščina mesta Ljubljana. Ta sredstva bi se morala prejetem družbenem dogovoru preliti v občino Center, prav tako pa tudi preostali manjkajoči del sredstev, to je 4.806.000 dinarjev, ki bi se morala preliti iz občin Šiška, Moste-Polje in Bežigrad, kjer se po stopnji 0,58 zbere več sredstev, kot je

dovoljen porast porabe.

Iz stopnje 0,58 je bilo v Centru na žiro računu zbranega do 9. 6. 1975 3.178.943,45 dinarjev. Mesečno to znese 635.788,69 dinarjev in je to približno 30 odstotkov manj, kot je znašala lanskoletna 1/12 sredstev za socialno skrbstvo iz proračuna občine (915.570).

Na žiro računu Skupnosti socialnega skrbstva občine Ljubljana-Center je bilo 11. junija 1975 586.082,65 dinarjev, neopornani računi pa znašajo 584.080,35 dinarjev, kar pomeni, da je lanski saldo 2.002,30 dinarjev.

Skupnost socialnega skrbstva v Centru seveda brez denarja ne more delovati. Samo za nakazila družbenih denarnih pomoči in rejnini potrebuje skupnost mesečno okoli 301.195 dinarjev, 80.000 redne anuitete, za dom upokojencev na Taboru zapade v plačilo 1. 7. 1975. Zaradi neopornavanja računov pa grozi zamudne obresti, kar bo že kritično stanje še poslabšalo.

Ko so na minuli seji skupščine skupnosti socialnega

skrbstva v centru razpravljali o tem problemu, so po dolgi in tehtni razpravi sprejeli sklep naj samoupravna interesna skupnost za socialno skrbstvo občine Center dosledno vztraja na spoštovanju sprejetega družbenega dogovora o prelivanju sredstev. Cimprej pa se bo treba dogovoriti, da bi v prihodnje povišali prispevno stopnjo, kajti 0,58 je odločno premalo.

Se toliko bolj je to pereče v Centru, ker ima specifično starejšo populacijo, kamor na primer spadajo socialno ogroženi v Stari Ljubljani, razen tega pa so opozorili še na to, da se denar zbira po krajih bivanja in ne po kraju zaposlitve.

Seveda pa so opozorili tudi na to, da bo tudi to leto »treba izpeljati« do konca, in zahtevati, da »stopi v akcijo« tudi komisija pri mestni skupščini, ki je zadolžena da skrbi za uresničevanje tega sprejetega družbenega dogovora o solidarnostnem prelivanju sredstev.

R. D.